

Serrallonga

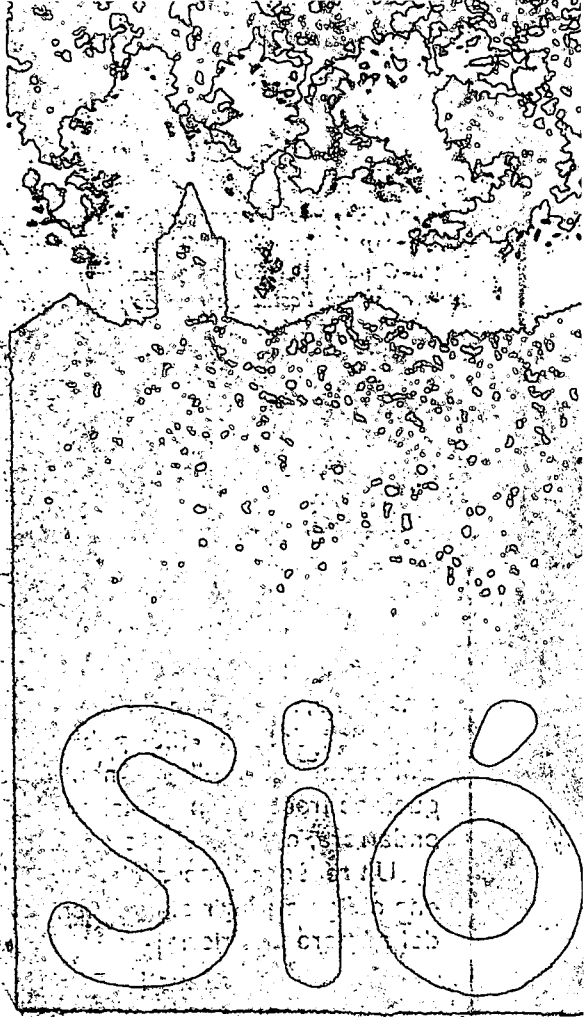
El lugar donde está enclavada esta Masia situado al norte de Agramunt y muy cercano a nuestra Villa, es uno de los más visitados de nuestros contornos sobre todo los lunes de Pascua y otras diadas que se acostumbra pasarlas en el campo. Y es que en verdad se trata de un bosque muy bello, con agradables rincones de encinas agrupaciones de rocas graciosamente distribuidas por la naturaleza, y pequeños llanos donde crece fina hierba.

La masia no es antigua, data de 1898 y lo que más la realza, es su situación, estando su fachada al mediodía enteramente libre de vegetación con una grande era desde donde puede contemplarse en toda su extensión nuestra querida Villa en una panorámica admirable.

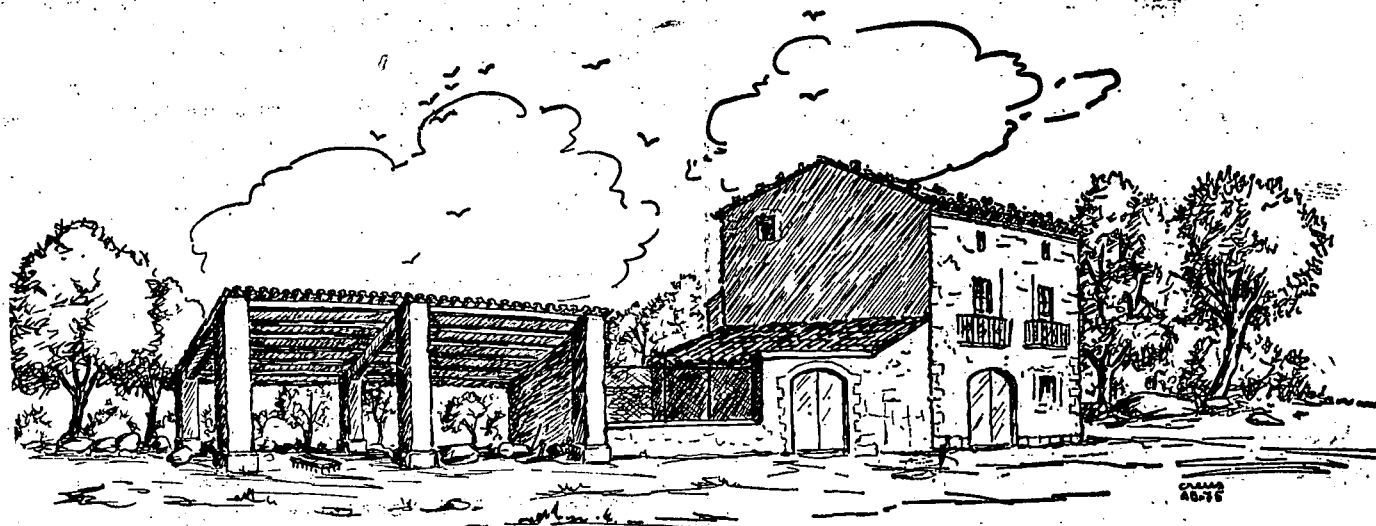
Por detrás el alargado bosque tocando a la casa y sus cubiertos, la enmarcan con el enigmático verde de nuestras encinas, algunas de gran tamaño, y el espesor de los matorrales dispersos con gracia.

La casa a pesar de no estar habitada se ve en buenas condiciones permaneciendo bien resguardada en puertas y ventanas con rejas metálicas. Puede observarse la cisterna clásica para el suministro de agua potable y desde ella unas conducciones en piedra que llevaban el agua sobrante a una balsa un poco apartada de la masia

En el mismo bosque de Serrallonga se encuentra una cabaña de factura muy original que se ve recientemente restaurada, pero conservando la belleza abrupta de las viejas paredes de piedra sin pulir, detalle digno de elogiar ya que como sabemos todos, a menudo estas restauraciones acaban con el consabido revoque y encalado, que no encajan en la fisonomía de nuestros bosques.



Sió



El lector opina....

Sr. Director:

Aprofitant les passades festes vaig anar a donar un tomb pel que podríem dir-ne, l'Agramunt nou. Al pasar per davant de la Capella del Sió vaig quedar molt desagraçadament sorprès al veure l'estat en que aquesta es troba.

Es que ningú ha sabut veure el perill que aquestes ruïnes suposen per la integritat física de tota la quitxalla de l'Institut?

Crec d'urgència enderrocar l'edifici per tal d'evitar que algun accident faci encara més famós el «Cas Capella». Una vegada allunyat el perill, que es pensi, mediti, discuteixi el futur de la Capella, però ara, en aquest moment, l'única solució es tirar-la a terra.

Atentament,

J. B.

COL·LABORADORS DE «SIÓ»

Per molt que es vigili sempre es cometen omissions, i aquestes no faltaren en la relació de Col·laboradors de «Sió» publicada el mes passat. Omissions: totes elles lamentables i encara més quan es tracta d'un col·laborador assidu temps endarrerat, com és el cas de l'Amadeu Amigó.

Un repàs més acurat de la col·lecció de «Sió» ens obliga a afegir els següents noms a la llista del número anterior:

Agramuntí
Amigó Pla, Amadeu
Ball, Josep
Farlete
Jaume
Lucas
Maria de Montserrat
Mases Boncompte, Francisco
P. de Almenara
Sin Tierra, Juan
Trobador de Secà

SIÓ - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.^a Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerà, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 120 ptas.

Extranjero 150 ptas.

Número suelto 12 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

Concert de Pasqua

El dia de Pasqua i al teatre Casal Agramuntí, una vegada més la nostra agrupació «La Coral d'Avui» acudí puntualment a la cita amb el seu tradicional Concert de Pasqua. En primer lloc actuà la Coral Infantil «Bon Cant» amb el següent repertori: «La gata i el belitre», «La Guineueta» i «El Cucut i l'Ase».

Seguí a continuació «La Coral d'Avui», que en aquesta ocasió es presentà amb el repertori següent: «On hi ha caritat i amor, allí hi ha Déu», «Visca, visca la música», «Tot en la terra ha de morir», «El concert», «Els vostres missatgers», «Ay, triste que vengo», «Ay, linda amiga!», «A París n'hi ha una vella», «Cants i rialles», «L'oncle Jan té una viola». De conjunt amb la coral infantil «Bon cant» interpretaren l'Himne de la Pau.

I finalment sortí el Grup de Flautes amb aquest repertori: «Tot baixant per la drecera», de Gluk; «Minuet», de Niederdonau; «Minuet», Voralberg; «Minuet», de Steiermark; I «Nocturn», de Mozart; «III Nocturn», de Mozart; i «Trist tinc el cor», de Orlando di Lasso, música aquesta del segle XVI.

En conjunt podem afirmar que l'actuació de les tres parts ha estat excel·lent, la prova la tenim en que el públic assistent ha premiat amb aplaudiments i n'ha sortit molt content. Naturalment, l'esforç i sacrifici de tot l'any ha estat sobradament compensat, car d'un temps cap act sembla que la nostra entitat coral ha quedat estabilitzada per uns joves que senten veritablement el cant, i quan és així sempre es pot aconseguir quelcom més positiu, cosa que crec val la pena tenir en compte.

En quant al Grup de Flautes, es mereix un capítol a part. Segons es va veure van cada dia afiançant-se en aquesta modalitat artística i en aquesta ocasió superaren sobradament altres interpretacions. En definitiva un nou èxit que serveix per treballar més fermament i va preveure un futur esperançador a la nostra Entitat Coral.

Per acabar diré que la direcció general del concert estava a càrrec del mestre Ramon Casals i Muntada, i que també per primera vegada va dirigir unes cançons a la Coral Infantil la senyoreta Carme Barrios, membre de la Coral Infantil. La presentació del Concert estigué a càrrec de la senyoreta Maria Pilar Sangrà Balastegui, que per cert ho va fer amb molta soltura i gràcia; aquesta senyoreta es també membre de la «Coral d'Avui».

Jaume CUNAT I MATA

El dia 8 de Març morí en la nostra Vila el Sr. JOSEP CREUS I CREUS, pare del Redactor de «Sió» Ramon Creus i Boncompte.

Tot l'equip de redacció expressa, al company i a l'amic, el condol per tan sensible pèrdua.

Les Festes

«Celebrin les gents amb alegria festes, lloant a Déu, entremesclant [deports];»

AUSIAS MARCH

Les festes de Setmana Santa i Pasqua s'han vist, enguany, emmarcades per un temps ben poc adient amb la primavera, temperatures ben baixes, pluja i algun ruixim; és clar que: «Març, marçot...» Malgrat tot això, les activitats religioses, culturals i d'espectacles han estat la tònica predominant de les esmentades festes. Creiem que, amb el pensament íntim de l'adagi popular «Feina fuig que jo ja en vinc.» Ens disposarem a gaudir d'uns quants dies de bon lleure al que s'hi afeïren força cares forasteres i també les dels joves vilatans que estudien fora.

El diumenge de Rams a l'ofici religiós del mati es veié l'església plena de grans i petits, els darrers amb les palmes i rams propis del dia i amb l'espontani xivarri que organitzen, però: ¡quí els fa callar! La processó de la tarda no es va veure a favorida per la gent. El dijous i divendres Sants, així com també per Pasqua, els oficis religiosos van estar plens de fidels com la processó del divendres al mati que degut al defectuós funcionament del megàfon, va tenir lloc a la plaça de l'Església on s'efectuà tota la cerimònia; a la de la nit es donà el tomb cap al Mercadal amb molta assistència de públic.

El dijous a les sis de la tarda, tingué lloc la inauguració, a la Caixa de Pensions de l'exposició commemorativa dels onze anys del nostre periòdic SIÓ —onze anys són un vertader rècord de durada a la vila— la qual va estar oberta fins el dia de Pasqua, essent molt concorreguda. A les dotze del divendres s'organitzà, a la sala de l'exposició, un col·loqui entre els redactors del diari SIÓ i el públic assistent —ben nombros—. El diàleg resultà molt interessant i fluid.

Als cines, els dies Sants s'hi va veure molt poc públic. ¿Esperit religiós o bé males pel·lícules?

I arribem a l'esclat joïós del mati de Pasqua de Resurrecció: Les Carmelles llençaren alegrement els seus cants a l'aire; i la recaptada dels joves cantaires va ésser, segons diuen, ben reeixida.

Al Casal la Coral d'Avui, ens oferí una bona cantada i un afinat concert de flautes; les nombroses persones que hi assistiren van oferir també als cantaires i als joves flautistes llurs persistents aplaudiments.

A la nit el Grup Escènic d'Agramunt, posà en escena la peça teatral «A dos quarts de set, Rapte!» El públic va reconèixer i va premiar la costosa labor dels seus components.

Desafiant els bufits d'un ventet que més aviat capolava i àdhuc alguna volva de neu, el dilluns de Pasqua, nombro-

ses colles de jovent i famílies senceres sortiren el camp decidits a fer barrila i menjar-se la tradicional «mona» que la indústria pastissera, o bé casolana, posa a la nostra disposició perquè, cadà any, ens en poguem llepar els dits.

P. MORA

Teatre de Pasqua

La nit de Pasqua, al Casal, el Grup Escènic Agramuntí es va dedicar al rapte, una feina certament d'actualitat. Raptés i segrestos estan a l'ordre del dia en el nostre món d'avui; però «A dos quarts de set, rapte!» no s'hi troben motivacions polítiques ni socials, ni tan sols econòmiques. El que ho feia bellugar tot era el paternalisme i l'amor ensucrat, dues coses que encaixen perfectament amb la filosofia de la que venim anomenant «comèdia de riure».

Si bé l'obra no ens va convèncer tant com altres vegades, el plantejament era original, els decorats adients i vistosos, i la perícia del director —en Josep Bertran— es notava a cada pas. La interpretació, com de costum, no ens va defraudar i l'assistència de públic fou ben notable.

Els «dolents» eren la Rosa Pascual, en Josep Lluelles, l'Amadeu Padullés i en Manuel Pedraza. Les «víctimes» l'Antonietta Canosa, l'Anna Santacreu, la Maribel Artigues, en Josep Maria Roig i en Jordi Solé. I el «culpable» de tot en Francesc Torra. En Josep Bertran també hi intervingué en una aparició rapidíssima que no ens donà ni temps de veure-li la cara.

Els artistes del Grup Escènic Agramuntí són coneguts de tots i no és necessari fer ressaltar les peculiars facetes del seu tarannà escènic. Només diré que la nova adquisició del Grup, la Maribel Artigues, joveneta i rossa com un fil d'or, no va desmerèixer res al costat dels veterans.

L'acció de «A dos quarts de set, rapte!» transcorre en un soterrani habilitat per vivenda, propietat de la vídua —la Rosa— d'un delinqüent honradíssim. En Lluelles, l'Amadeu i en Pedraza, són tres bandolers de via estreta, que manegen les pistoles com si fossin bolígrafs, disciplinats i metòdics, i sobretot enamorats de la seva «professió». En Jordi fa cara de bon nen i no es cansa de dir que és de Girona. La festa es fa per ell i per la filla d'un fabricant —la Maribel—; però circumstàncies imprevistes fan que també caiguin al parany una parella de promesos —en Roig i l'Anna— i una senyoreta d'edat indefinida —la Canosa— que tira les cartes, convoca els esperits i diu la bona ventura.

Raptors i raptats se la passen molt bé en aquell cau; però quan s'adonen que les pistoles són de plàstic, a l'autor no li queda més remei que fer sortir el «papà-fabricant» —en Torra— al cap de l'escala per tal d'explicar la veritat. Resulta que aquell bon senyor volia casar la nena amb el noi de Girona i per tal que en-

tressin en coneixença no se li acudí res més que fer-los raptar a tots dos.

Aclarida la cosa tiren el teló, el tornen a aixecar, els actors saluden, el públic aplaudeix i tots plegats ens en anem a dormir perquè ja són quarts de dues de la matinada.

PONS

La Coral es millora

Ens sembla que és la primera vegada que «La coral d'avui», «Coral bon cant», «Grup de flautes», o les tres a la vegada, ens ofereixen un concert ells sols s'entén sense l'ajut d'altres. Fins i tot, una joveneta de «La coral d'avui» féu de presentadora, ni en això es va recórrer, com gairebé sempre, a alguns de sobrada, per provada, vàlua en aquests quefers... Això ja dona més categoria a aquesta, ja que en conjunt no fou l'esmentat concert, un vull i no puc, en el qual a l'hora de parlar-ne, hom hagués de ser condescendent per condicionants de diversos tipus, que obliguessin a exagerar mèrits que aquests no tenien en realitat.

Al pa pa, i al vi vi, hom no parlarà de motivacions a tenir en compte perquè els resultats al cap i la fi són el que val, i el demés no val res. Sincerament hem de dir, que el resultat no l'esperàvem tan bo. «La coral» va millorant, i molt, l'espectador pel que fa a la quantitat, es conserva, per desgràcia no augmenta, creiem que és una pena. ¿Es degut a que «La coral» és cosa per a minories?, ¿Es potser necessari tenir unes qualitats excepcionals per a gaudir de les primícies d'aquesta? Fins que les nostres preguntes no traspassin les barreres dels fets, de la realitat: fins que no ens plantejem el perquè de les coses; fins que no intentem posar-hi mà, desinteressada i seriosament, en aquestes i altres coses, que són més vitals i menys intrascendents del que ens pensem, anirem malament, potser millor, no anirem prou bé.

«La coral» es ceneix a una tasca molt concreta, no pretén acontentar tots, o us més, als que potser voldrien que aquesta omplís uns buits, que potser tots trobem a faltar, i que altres procuren tapar amb molt bona voluntat, i que tot sigui dit, ens mereixen el nostre més gran respecte i admiració, aquest any «La coral» no ha cantat en cap acte de la Setmana Santa, perquè ha considerat que no podia acudir a tot, no podia fer tant, i tot fer-ho bé.

Hi han coses que tots deuríem veure, i sinó, per manca de fer-nos càrrec del que suposa assajar i donar un concert, si es pretén, com en el cas de la «Nostre Coral», presentar-lo amb un mínim de dignitat artística, no sols tècnica i acadèmica, cosa que mai ha pretès «La coral», de fer art per l'art, o de quedar-se en un virtuosisme d'excellent factura. Com deia doncs, sinó «om capaços

got.
per Josep Ferrer

Fruita tota madura voldríem, al seu punt, i així l'home.
A Pere Bosch i Gimpera que fou rector de la Universitat Autònoma de Barcelona i que ha mort fa poc.

Decepcions a munts.

¿Jo que hi faig aquí,
si no se m'escolta,
o si se m'escolta,
no se m'enten,
i si se m'enten,
no se me'n fa cas?

De poc serveix doncs,
l'escoltar i l'entendre.

Per això callo, espero i confio.

Poca cosa m'afecta ja,
ni mai tan tranquil
com ara potser he estat.

Acostumat a esperar-ho tot,
a través d'anys i més anys,
sense aconseguir res,
ja m'hi he acostumat.

La il·lusió no l'he perdut,
i confio, cada dia més i més,
cada dia més.

I espero...

Abans m'irritava,
ara no, gens ni mica.

Un dia potser...

Què... res?

No, no pot ser.

No pot ser que la gent
prediqui el que no creu.

Que aquell i aquell altre,
s'odiïn, siguin tan egoistes...

Que siguin tants que,
tinguin el cap inactiu
en un vuitanta per cent

No pot ser que toquin tant,
del tot, de peus a terra.

No pot ser que aquell
no hi toqui gens.

No ho crec.

No crec en tot això.

No hi crec, no.

Perque CREC sí,
C R E C.

En el demà, si treballem avui.

APRENDRE EL CATALÀ

En el col·loqui que organitzà SIO a la Caixa d'Estalvis el Divendres Sant, hom indicà que escriure els articles en català és una tasca difícil y sovint penosa, puix el desconeixement de la llengua nostrada ens fa sentir inútils i, malgrat la nostra llengua quotidiana sigui el català, a l'hora d'escriure un article es prefereix fer-ho en castellà per tal de no incórrer en faltes gramaticals. Gairebé tothom va corroborar aquest punt i, fins i tot una persona em digué després, que havia sentit més d'una vegada la necessitat de fer un escrit a SIO, però degut a la por de fer-ho malament, d'escriure amb expressions castellanes o de cometre despropòsits, optà per oblidar-ho tot.

Aquest pot ser —i perdoneu-me si faig aquí una digressió— un dels motius pels quals tots els gran hauríem d'intéressar-nos perquè la nostra mainada pugui estudiar a les escoles de la vila el català. Es que el nostre Ajuntament no podria dedicar (sempre dins les seves possibilitats) uns diners per l'ensenyament del català?

Altrament, fer un «Curset de Català pels grans no deixaria d'ésser una bona activitat de cara als que, per la seva edat, no tenen l'oportunitat d'anar a l'escola. Si bé cal dir, que un curset de Català d'un parell o tres de mesos (que surt a unes dotze, quinze o, a més estirar, vint classes), no deixa d'ésser una falsa oportunitat. Un curset d'aquesta mena és bo per iniciar a l'estudiant en una matèria, per resoldre els problemes més peremptoris i per conèixer una mica més la normativa respecte l'accent, les «bes» altes i baixes, l'apòstrof, la «ce» trencada, i les plosives finals... Però pareu de comptar. No dic que un curset de català sigui inútil. Déu me'n guard! Tant de bo SIO o alguna altra entitat de la nostra vila n'organitzés un ben aviat. No obstant vull deixar ben fixat que amb un curset d'aquesta mena no n'hi ha prou. El domini del català s'aconsegueix —si s'aconsegueix mai— llegint els nostres clàssics o els nostres autors contemporanis que fins i tot són trobables a les llibreries d'Agramunt. El català s'apren llegint, i llegint molt. A més, un cop hom s'ha iniciat a l'estudi del català, pot anar afermant el seu coneixement amb la pràctica.

Els redactors de SIO es comprometèren, en el col·loqui suara esmentat, a corregir tots els articles que portin per publicar al nostre Butlletí Informatiu Municipal, baldament siguin escrits amb un català farcit, atapeït i enfarfegat de falles ortogràfiques, sintàctiques o lèxiques a no poder més. Bona és la voluntat dels nostres redactors, però, és clar, d'aquesta bona voluntat no se'n pot abusar (hom podria arribar-se a creure que té una secretària). L'aprenentatge d'un «català decent» demana un esforç personal més aviat constant que intens; però que està a l'abast de tothom. Tots podem arribar a escriure un català decorós si l'estudiem una mica —i si llegim!—.

Així doncs, si volem escriure a la nostra vila un català «com Déu mana», caldria que ens comencés a preocupar l'ensenyança a les criatures. Quan els grans, amb l'esforç de l'estudi i la lectura personal crec que es pot arranjar en gran part el problema que ara puguem trobar en el moment d'escriure amb la nostra llengua. Es clar que, si hi hagués alguna entitat que volgués, per tal de donar una empenta a l'esforç personal, organitzar un Curset de Català, millor que millor!!!

Joan, un jove d'Agramunt

de reconèixer l'esforç que suposa aspirar al que aquest any han aconseguit, i que ha estat gràcies a limitar-se al concert, suprimint —sentint-ho molt— el demés; es que som cecs, i no acceptem la línia de la «Nostra coral», la qual aspira a oferir-nos més del que li demanem. Això, que deuria omplir-nos de joia, ens temem que es mal interpreta a vegades, al caure en ingenuïtats utòpiques, de que «La coral» podria fer un concert,

cantar en tots els actes de Setmana Santa, i fins i tot —algú ho ha dit— fer caramelles. Potser ja està bé, de fer coses improvisades i fetes a correuita, potser ja comença a ser arribada l'hora, de fer menys i millor, sí senyor, podríem dir, com en «Nostra coral» —sempre nostres «La coral d'avui» «Coral bon cant» i «Grup de flautes»— fan: Poc a poc i bona lletra, vull dir, BONA MUSICA.
FARRENY, 30-3-1975

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 9 Tel. 390140 AGRAMUNT

CHOCOLATES JOLONCH

6



ELS ONZE

EX PO SI CIÓ

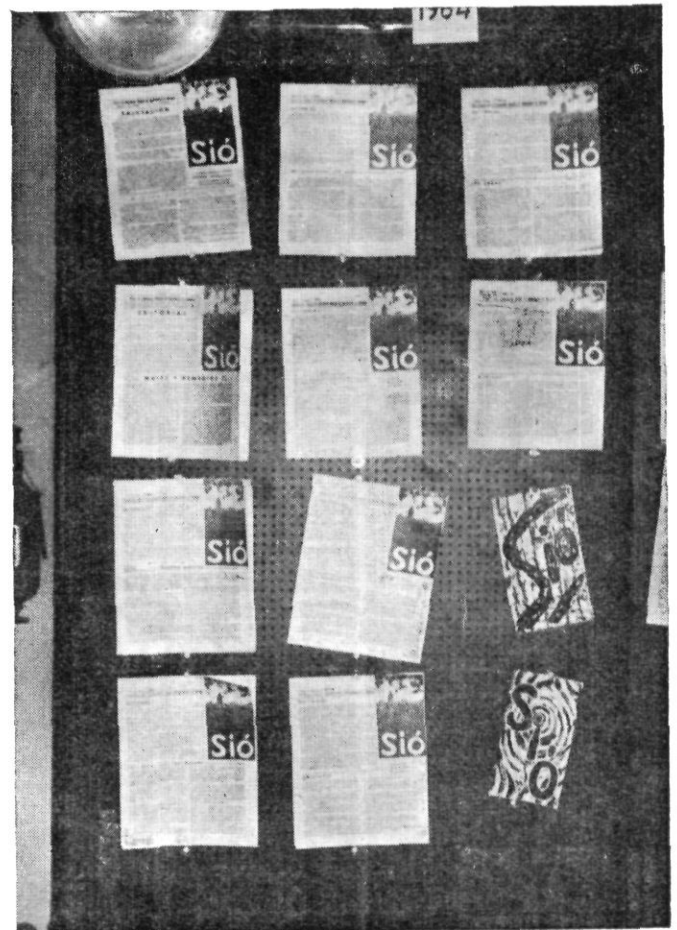


L'anunciada Exposició de SIÓ tingué lloc els dies 27 al 30 d'abril, Setmana Santa i Pasqua, a la Biblioteca Pública de la Caixa de Pensions. Els cent-trenta tres números de SIÓ publicats fins a la data foren exposats en les seves portades i les planes interiors de més relleu. Agrupats per anys ocupaven les dues parets laterals de la Biblioteca. Damunt les taules es podien contemplar una selecció de dibuixos i acudits d'en Creus i uns quants clíxers d'impremta, dels utilitzats al llarg dels anys en la impressió de la nostra revista.

Allí i només amb un cop d'ull es podia comprovar l'evolució de SIÓ durant els onze anys de la seva existència. Als primers temps hi ha molta lletra menuda, sense gairebé cap gravat. Després, poc a poc, es fa més vistable, amb dibuixos i fotografies, fins arribar a l'època actual.

Foren nombrosos els visitants que tingué l'Exposició i no pocs els que es quedaren sorpresos i admirats per aquell devessall de paper imprès que ja és com una petita història de la Vila.

Ens plau donar les gràcies a tots els que amb les seves observacions ens estimulen a seguir endavant en la nostra tasca periodística, a tots els que han col·laborat en el muntatge de la referida Exposició i molt especialment a la Caixa de Pensions, en la persona del Delegat de la Sucursal de la Vila, el senyor Josep Maria Mayoral i Casanovas, que contribuí d'una manera eficient i decisiva a la realització i a l'èxit de l'Exposició i del Colloqui.



ANYS DE «SIÓ»

COL·LOQUI

Tal com estava anunciat el dia del Divendres Sant, a les dotze, es celebrà a la Biblioteca de la Caixa de Pensions, un col·loqui entre la Redacció de SIÓ i el públic assistent. La saleta s'omplí d'agramuntins de tota edat, sexe i condició, cinquanta o seixanta persones interessades, sense cap mena de dubte, per la història, vida i desenrotllament de la nostra revista. Per l'equip de SIÓ hi participaren Josep Bertran i Puigpinós, Jaume Cots i Solé, Ramon Creus i Boncompte, Jaume Cuñat i Mata, Josep Farrer i Ortiz, Pere Mora i Giribet i Lluís Pons i Serra.

Obrí l'acte el senyor Mayoral, delegat de la Caixa de Pensions, i seguidament en Lluís Pons disertà deu minuts explicant el perquè del col·loqui, la naturalesa i objectius de SIÓ, qui el fa i qui el sosté, deficiències i il·lusions, etc., i convidà a tots els presents a parlar clar i amb tota franquesa. Encetat el col·loqui es tractaren diferents qüestions que enumerem a continuació.

CENSURA

Bona part del temps es dedicà al tema censura, qui l'exerceix i de quina manera es realitza. Donava la impressió que alguns assistents estaven queixosos sobre aquest particular. La Redacció intentà fer comprendre que ni ara ni mai ha pesat sobre SIÓ una censura sistemàtica, no hi ha consignes secretes, ni llistes negres, ni temes prohibits. Només hi ha un Director responsable que en un moment determinat pot impedir la publicació d'un determinat treball que consideri improcedent; però això passa a totes les publicacions. De tota manera en els onze anys de vida de SIÓ els textos censurats han estat molt pocs, almenys la Redacció té notícia de molt pocs.

COL·LABORACIONS

Es plantejà la qüestió de les col·laboracions i quedà clar que SIÓ està obert a tot i a tothom, sense altres limitacions que les derivades de la legislació vigent i de la bona educació. La Redacció manifestà que els seus membres no poden arribar a tot arreu on es produeixen fets noticiables i demanà l'ajuda de tots, persones i entitats, en la seva labor informativa de la vida de la població.

ANY INTERNACIONAL DE LA DONA

Es suggerí que SIÓ contribuís a la celebració de l'Any Internacional de la Dona; per part

de la Redacció no es manifestà cap inconvenient i es prometé estudiar la manera de posar en pràctica aquesta proposta.

DATA DE SORTIDA DE SIÓ

Es va preguntar perquè SIÓ sempre surt tard, a la segona quinzena del mes. S'explicà el procés que segueix la confecció de la revista: recollida i classificació d'originals, linotipia, impremta i repartiment; tot plegat porta de quinze a vint dies i de vegades es retarda encara més per causes alienes a la Redacció.

CATALA

Algú va manifestar la dificultat d'escriure en català. Es digué també que precisament degut a l'esmentada dificultat de vegades s'escriu en castellà o no s'escriu de cap manera. Per part de la Redacció s'assegurà que es veurien amb molt bons ulls els textos en català i si algú no en sap prou que no estigui de fer-ho per aquest motiu, perquè es disposa d'un corrector suficientment capacitat per sortir del pas.

CONGRÉS DE CULTURA CATALANA

Es suggerí la conveniència que SIÓ s'adherís al Congrés de Cultura Catalana i la Redacció manifestà que ho tindria en compte i que ben a gust estudiaria la qüestió.

IDEOLOGIA

Un dels assistents va preguntar quina era la ideologia de SIÓ i se li féu de resposta: l'"agramuntinisme". Amb aquesta expressió es volia manifestar que SIÓ no pot estar al servei exclusiu de cap tendència determinada, ni de cap sector de la vila; SIÓ només pot servir els interessos totals d'Agramunt com a poble. Un poble, evidentment, immers en un medi cultural i geogràfic ben determinat, per aquest motiu creiem que la resposta hauria quedat més arrodonida si s'hagués dit: l'"agramuntinisme" català i democràtic.

CLOENDA

El col·loqui va causar molt bona impressió. Atribuïm el fet, en una gran proporció, a que els agramuntins no estem acostumats a celebrar actes d'aquest tipus, rares vegades els responsables d'una entitat o d'una obra s'encaren amb el públic, de tu a tu, i dialoguen amb tota franquesa. Creiem que és per tots aquests motius que el col·loqui va agradar. Segurament encara van quedar punts foscos; però la Redacció de SIÓ sempre està a punt per aclarir conceptes i donar explicacions.

CRISI

En llegir SIÓ m'he assabentat que per segona vegada dins l'Ajuntament hi ha una crisi; però la notícia en sí no em va sorprendre, perquè no és per estranyar-se que dins una època de crisi, aquesta ha trobat recull, a Ca la Vila...

Ara bé, des de fa temps s'evidència una atmosfera estranya entorn els diversos indrets de la vila. Així, concretament, veiem com l'herba de davant de l'Institut ofereix un aspecte llastimós. Es què no es cuida? De la mateixa manera al carrer Circumvalció es va obrir un gran forat de cantó a cantó. ¿Com ha quedat? Puix amb quatre palades de terra sembla que ho han arranjat i «a otra cosa mariposa». Als «Dipòsits» hi havia una creu, ja que de lo que en queda no se'n pot dir pas que sigui una creu; si no es vol restaurar, més valdria tirar-la a terra d'una vegada i no deixar-la, així, com un monument al gamberisme agramuntí, que també ha deixat la seva targeta de visita a les fonts: la major part de les quals no han funcionat des del dia de la seva inauguració.

Almenys, pel que es pot veure les deficiències d'il·luminació de «la carretera» sembla que s'han solventat una mica.

Ja sé que escriure això se'n pot dir que és una denúncia fàcil, encara que trobar la solució sigui difícil; però amb una mica de col·laboració entre l'Ajuntament i els convilatans es podria trobar la solució.

MIQUEL P., un jove d'Agramunt

Fets i interrogants

Ens agradaria fer una secció més o menys constant; el temps ho dirà. Vagi per endavant que no es pretén atacar cap persona. Tot sigui a fi de bé i per un millor civisme, o si voleu «vilatanisme». Es tracta de palesar uns fets que es donen a la nostra vila i, encara que potser la importància serà mínima, poden arribar a esmenar-se.

- A les entrades i sortides, i fins i tot als carrers de dins de la vila, veiem que hi ha unes herbes que hi sobren. ¿Es podrien arrencar més sovint?
- Al carrer Circumvalció, es va produir un repentament de la claveguera. Per arranjar-ho es va treure el paviment de la carretera. ¿Per què no s'ha pogut tornar a deixar com estava? ¿Qui ho ha d'arranjar?
- Davant del col·legi de les Religioses hi ha unes baranes protectores pels vianants. L'estat actual de les dites baranes fa pena! ¿Què esperem per adreçar aquells ferros torçats, des pintats i desclavats?
- Els passos cebra dels transeünts, estrenats no fa pas gaire temps, eren uns senyals molt útils i que feien molt de goig. Sembla que amb els dies s'han descolorit. ¿Es què a ca la vila la pintura escasseja?

Bé i deixem-ho per un altre dia, que per avui ja n'hi ha prou. Perquè si diem massa coses, potser no se'ns farà cas...

OBSERVADOR, un jove d'Agramunt

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE MARZO

NACIMIENTOS:

M. Angeles March Altarribes dia 6
Miguel Angel Aguza Alberola > 12
Silvia de Jesús Pérez > 28
Carmen Gil Ortiz > 31

MATRIMONIOS:

Miguel Cabrol Tarin
con Remedios Puig Ribera dia 9
Antonio Balaguero Rexachs
con M. Teresa Rovira Anguera > 16

DEFUNCIONES:

Fr.º Boncompte Mases dia 4 84 años
Angela Camats Torra > 8 89 >
Irene Panadés Lluelles > 15 50 >
Fr.º Carrera Miralles > 19 62 >
José Creus Creus > 21 77 >
Ramón Torné Ribera > 22 65 >
María Cluet Solans > 29 88 >
Josefa Solé Cirerol > 29 74 >

LLUVIA CAIDA EN EL MES DE MARZO

Dia 2	4'3 litros m.2
> 3	1'5 >
> 8	9'6 >
> 17	11'5 >
> 18	1' >
> 26	0'3 >
> 28	1'5 >
> 29	19'5 >

Total 49'2 litros m.2

El Observador: DIÓSDADO PONT

ROS ROCA S.A.

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

Para buen servicio

Funeraria (Casa Romá)

Rapidez... Economia...

Servicio Oficial único de
EL OCASO, S. A.

Merced, 19 Teléf. 390309
AGRAMUNT

L. COMENGE

PINTOR - DECORADOR

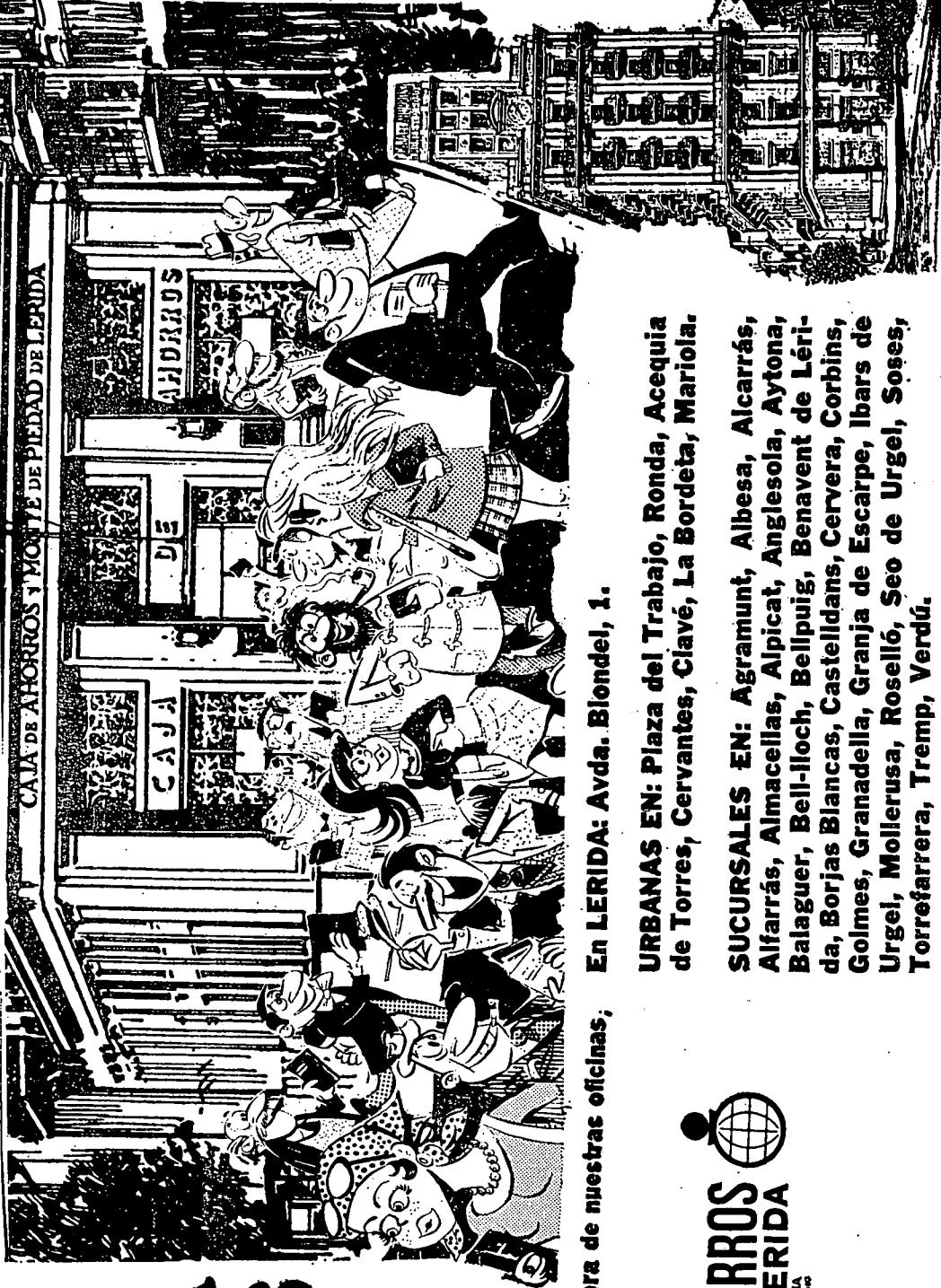
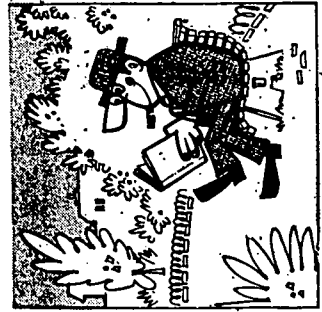
EMPAPELADOS - MOQUETAS - CORTINAJES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT
CHOCOLATES JOLONCH

Teléfono 39 02 08





LIBROS PARA TODOS

Del 2 al 10
de mayo

Pida folleto explicativo en cualquiera de nuestras oficinas;

En LERIDA: Avda. Blondel, 1.

URBANAS EN: Plaza del Trabajo, Ronda, Acequia de Torres, Cervantes, Clavé, La Bordeta, Mariola.

SUCURSALES EN: Agramunt, Albesa, Alcarràs, Alfarràs, Almacellas, Alpicat, Anglesola, Aytona, Balaguer, Bell-lloch, Bellpuig, Benavent de Lérida, Borjas Blancas, Castellans, Cervera, Corbins, Golmes, Granadella, Granja de Escarpe, Ibars de Urgel, Mollerusa, Roselló, Seo de Urgel, Soses, Torrefarrera, Tremp, Verdú.



CAJA DE AHORROS
Y MONTE DE PIEDAD DE LERIDA
LA CAJA DE AHORROS DE LA PROVINCIA DE LERIDA

Guinovart, l'artista, el pintor, l'home.

Per Josep Farreny

A la Sala Adrià hi han els objectes i pintures que ha fet en Josep Guinovart. Moltes cadires i cadiretes totes ocupades per ous, sencers o trencats, grossos i petits. Alguns adopten aparença de ser, que semblen porcs estranys, en altres ous, els trencats, a dintre hi ha quelcom, no sabem si vol representar cosa viva, morta o moribunda, racional o no. I a les clasques, en algunes, hi ha unes taques de colors vius sobre blanc d'aquestes que destaquen encara més sobre el conjunt de colors verdosos, negrosos, de matèries terroses i pedres barrejades amb la pintura que recobreixen els fons on hi han les cadires, ous, i altres coses components dels conjunts o pintures, produïdes per aquest gran artista que és en Guinovart.

Guinovart ens presenta un món que potser a algú li semblarà repulsiu, un món que ell ha fet, l'ha creat, usant de materials i objectes de consum utilitari funcional, com són per exemple, bidons de plàstic, de ferro, cascots de treballadors, i sogues, i somiers, matalassos, coixins, fins un «water» amb la tapa oberta en la qual hom es pot mirar, doncs és un mirall.

Hi han objectes grans que no sabem si volen aparençar sexes masculins, o enormes obusos o bales, o coets —son els fets amb bidons— segurament estan presentats amb doble o més versió, tant testicles —part del sexe— com ous; que poden ser de qualsevol espècie animal irracional, que per cert, a vegades, no sabem si el que hi ha nascut, n'ha fugit normalment —de l'ou— després de trencar la clasca, o ha estat trencat per altres i ha mort l'embrió ¿o potser són melons que volen aparençar caps, a vegades?

Aquests objectes ovalats, ens són presentats també com a cossos fusionats amb les cadires, fent les potes d'aquestes, a manera de cames d'una espècie estranya d'animal similar a un porc, com ja he dit abans.

Guinovart dona via lliure a la seva imaginació creativa, anant més i més enllà en un intent, en una entrega total, apurant-ho tot al màxim, sense quedar-se res en ell, ni per a ell, tot ens ho ofereix, confia en ell, confia en nosaltres, confia en l'home.

Es aquesta l'obra d'un autèntic optimista, entenent el terme optimisme, no de forma tan superficial com se sol fer massa freqüentment; l'obra tota d'en Guinovart que ens presenta ara,

es d'una rabiosa, de la més rabiosa vanguardia, no trencant mai emperò el fil que la uneix al més autèntic art més clàssic i pur, que mai hagi existit i pugui existir; no fa —com hom li ha sentir adjudicar— experiments d'un valor, sinó dubtós, molt relatiu, i que per això caldrà judicar el dia de demà. Qui pensa així, o té un pa a l'ull, o no està a l'altura —potser, no vol estar a l'altura— per a captar l'obra d'en Guinovart.

Mitjançant aquesta última exposició d'en Guinovart el món artístic barcelonès —dir barcelonès es dir català, es dir el món artístic universal— està d'enhorabona, ell mai havia arribat tant amunt; ens preguntem si no serà avui el número u dels artistes universals, aquest prolífic artista, això sí, el més personal de tots, que és inimitable, i que ara també, no li veiem cap influència de ningú, tot si per cas està degudament assimilat.

Una de les coses que acaba de satisfer d'en Guinovart és, el meticulós de les seves realitzacions, la cura que té de deixar l'obra tan ben acabada, fins en els seus més mínims detalls, la riquesa del colorit, la composició dels conjunts. Emprant materials i objectes, a vegades, repulsius, o de mal gust —per presentar en una sala d'art, s'entén— cas del «water» somniers, etc., però, és tal la transformació operada per l'artista, que contemplem amb gran joia la seva sobria creació, ja que en aquest cas concret, uns objectes d'un ús tan corrent i característic, a la vegada que tan íntims, no crec pas que ningú sentís el més mínim pudor de contemplar-los en públic, així com tampoc de posar-los en el millor i més visible lloc de casa tals obres. Qui marxà de la sala sense emportar-se res, emperò, seva, per a la contemplació de tot visitant sensible, naturalment la tal cosa sols és possible a la persona que pugui comprar-les fou perquè no va voler, doncs es podia adquirir pel preu de dues-centes pessetes, un múltiple consistent en una espècie de bitlla grossa de fusta, del qual n'hi havia quatre models per escollir.

Hom no és que hagi vist moltes exposicions bones de pintura, de les que he vist quasi totes han estat collectives, i d'un sol artista n'he vist poques, de dolentes moltes, aquesta d'en Guinovart, sens dubte, és de les millors que he vist.

AGRAMUNT, març del 1975

Exclusivitats * Draperia anglesa i francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Avda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

BELLEZA Y ESTETICA
PARA LA MUJER

Salón Riart

- MAQUILLAJES
- Depilación a la Cera
- MANICURA

Guimerá, 14 Agramunt.

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca - Snack-Bar
Restaurante

Teléfonos 390202 y 390802
Sección Engrase y Lubrificantes



MAQUINARIA AGRICOLA
JOSE MARTORELL

II CAMPIONAT LOCAL D'ESCACS

Es segueix disputant en la Sala-Café del Casal Agramuntí les partides corresponents a aquest II Campionat Local. Després d'haver observat les anteriors partides es comença a perfilar els favorits cara al títol.

Els resultats aconseguits son els següents:

(continuació)

Sisena Jornada

Suárez, 1 — Viladomat, 0
Bergués, 1 — Piulats, 0
Puig II, 1 — Brils, 0
Farreny, 0 — Añé, 1
Castro, 1 — Solans, 0
Camins, 0 — Puig I, 1
Cuñat, 1 — Ribera, 0

Descansa: Fontanet

Setena Jornada

Puig I, 0 — Cuñat, 1
Solans, 0 — Camins, 1
Añé, — Castro (aplaçada)
Brils, 0 — Farreny, 1
Piulats, 1 — Puig II, 0
Viladomat, 0 — Bergués, 1
Fontanet, — Suárez, (apla.)

Descansa: Ribera

Octava Jornada

Bergués, 1 — Fontanet, 0
Puig II, — Viladomat (apla)
Farreny, 1 — Piulats 0
Castro, — Brils (aplaçada)
Camins, 0 — Añé 1
Cuñat, 1 — Solans, 0
Ribera, 0 — Puig I, 1

Descansa: Suárez

Novena Jornada

Solans, — Ribera (aplaça)
Añé, 1 — Cuñat, 0
Brils, — Camins (aplaçada)
Piulats, 0 — Castro, 1
Viladomat, 0 — Farreny, 1
Fontanet, 0 — Puig II, 1
Suárez, 1 — Bergués, 0

Descansa: Puig I

Dècima Jornada

Puig II, — Suárez (aplaça.)
Farreny, 1 — Fontanet, 0
Castro, 1/2 — Viladomat, 1/2
Camins, — Piulats, (apla.)
Cuñat, — Brils, (»)
Ribera, 0 — Añé, 1
Puig, 0 — Solans, 1

Descansa: Bergués

(Continuarà)

FUNERARIA J. TORNÉ

PANTEONES — LAPIDAS

MARCOS DE ACERO INOXIDABLE
(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y artificiales

ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público

TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los asegurados a

EL OCASO, S. A.

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN
POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda
Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

Tramitacions,
Automòviles,
Pasaportes y
Expedientes
en genera

Gestoría
FEIXA

Zapateria, 1.

AGRAMUNT

CHOCOLATES JOLONCH



El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, han adoptado los siguientes acuerdos:

TENIENTES DE ALCALDE.

Dejar sin efecto la Resolución de la Alcaldía de 21 de Febrero y reponer en sus cargos de Tenientes de Alcalde a los Concejales D. Ricardo Vicens Borges y D. Jaime Bonet Boix.

FELICITACION AL Sr. VIOLA.

Se acuerda felicitar al Il. Sr. D. Joaquin Viola Sauret, Consejero del Reino y Procurador en Cortes, por la concesión de la Gran Cruz de la Orden del Mérito Agrícola.

LIQUIDACION PRESUPUESTO 1974 y CUENTA VALORES

Aprobar la liquidación de ambas Cuentas a todos los efectos reglamentarios.

COBRO DISTINTIVOS VEHICULOS.

Proceder al cobro del Impuesto Municipal de circulación de Vehículos para el actual ejercicio.

EXCEDENCIA SERENO.

Prorrogar la excedencia del Sereno D. José Penella Balach que le fué concedida el 28 de Febrero de 1974.

LICENCIAS DE OBRAS.

A D. José M.ª Torres Sabé, revoque y pintado fachada casa calle Sió.

A D. Antonia Prieto Hurtado, construcción acera frente casa calle Instituto.

A D. Antonio Alós, cerrar con vidrieras balcón del piso sito en calle Vilavella s/n

A D.ª Palmira Cuiñat Baró, revoque y pintado de la fachada de la casa sita en Estudios Viejos, 27.

A D. José M. Querol Oranies, obras interiores en el piso sito en calle Aspi.

A D. Leandro Serentill, reconstrucción tejado almacén en Carretera de Balaguer.

A D. Miguel Marin Sanmartin, obras interiores y de reforma con revoque y pintado de fachada en la casa de Arrabal de Puigvert, 52

A D. Ramón Ribera Verdaguer, obras interiores en el Cine sito en Avda. J. Mestres, para instalación aire acondicionado.

A D. Juan Castellá-Llobera, revoque y pintado de la fachada y sustitución de la puerta en casa sita en calle Merced, 11.

A D. Pedro Artero Grima, revoque y pintado de la fachada de la casa sita en Arrabal de Puigvert nº 25.

A D. Rosa Cluet Parcerisa, obras interiores en la casa sita en Estudios Viejos, 32

A D. Ramón Boncompte Pijuan e Irene Vilalta Tarragóna para obras de cimentación de la vivienda a construir en Carretera de Puellas.

A D. Marcelino Pampalona Peralba, para obras de cimentación del edificio a construir en el paraje Clos Iglesias.

A D. Manuel Mayoral Alavedra, elevando a definitivo el permiso para la construcción de doce viviendas de Renta Limitada en Plaza del Pozo.

A D. José Bertrán Piqué, construcción de una vivienda de Renta Limitada en Arrabal de Puigvert.

A D.ª Narcisca López Llauder tres metros cuadrados de terreno en el Cementerio Municipal, ampliación del ya adquirido, para construcción de un Panteón.

TOMA DE AGUA POTABLE.

Se concede con carácter provisional el derecho a una toma de agua a D. Marcelino Pampalona Peralba para obras. CONEXION ALCANTARILLADO

Se autoriza a D. Ramón Vilalta Huguet la conexión a la red de alcantarillado del corral en Extramuros Matadero. STAND FERIA.

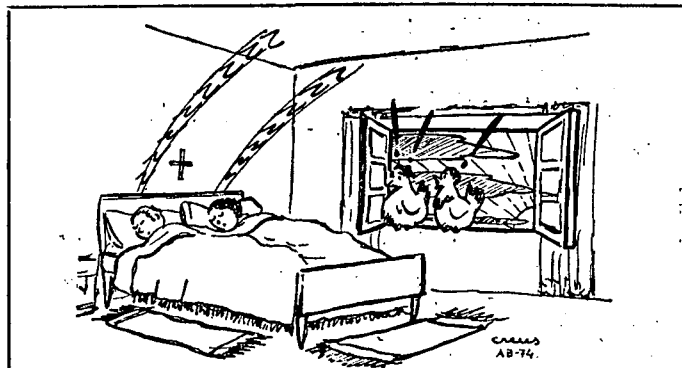
Se autoriza a Editorial Juventud S. A. la colocación de un stand durante la Feria de Mayo.

SUBVENCIONES.

Se conceden treinta mil pesetas para atender gastos «Coral d'Avui» y «Bon Cant» año actual.

CUENTAS Y FACTURAS

Se aprobaron varias por un importe total de 371.047 pesetas.



NUEVO HORARIO - ATARDECER

—¿Te acuerdas que el año pasado te decía si creías que estaban bien de la cabeza?

Pues, ahora creo que ésta enfermedad ya es crónica.



¡ATENCIÓN SEÑORA!

Guarde limpia su ropa,
es mejor y está preparada
para cuando la necesite.

Es un consejo de

Tintorería safas

Sió, 29

AGRAMUNT